

Quaresma

Els que ja dejunem prou durant tot l'any, l'arribada d'aquesta escanyolida senyora ens fa molta gràcia. És la ravenja dels ventres prims sobre les panxes plenes. La quaresma imposa a tots l'igualtat sobirana del dejuni i el que no el vulgui creurer no temeu pas que vingui com en les altres temporades de l'any ha fer l'enveixa amb apats suculents enfront a la vostra gana mal satisfeta. El golafre en aquets dies de ballarla prima no te mes remei que sotmetres, mal sigui aparentment, al règim de junador. De no fer-ho aixís cauria sobre d'ell a mes de l'estigma de gurmant, la de azeu i aquesta qualificació ja la creiem prou suficienta per fer perdre la gana al mes ganut.

Benvinguda siguis quaresma. Els pobres te saludem joiosos per ésser un preludi de l'igualtat humana. Si no tant iguala com la mort que no té ni ha tingut ja mai diferències ni preferències de classe, ets tu almenys un camí dreturer per arribar-hi i això es encoratjador i ens posa alegres. ¡És tant bonic mal sigui per uns dies, veurem tots iguals!

ROMUH

La negra

PETIT POEMA

La negra bruna la pell l'es-caldà, l'estingma sent, de foc segell i a soles plora, a soles gemega quant sent que diuen com a despreci:—És negra... es negra... com es la tinta, com carbonissa, com son les penes, com es el fel...

Fugiu qu'embruta que sols es blanca de ulls i dens.

Pobre negrita tot es un dol, tot una pena. Ella s'amaga de la llum blanca, dels lliris d'aigua, de tot que marca l'inmaculat i plora sola i bell sospira perquè Deu del cel blanca no l'ha fet néixer que la fal·lera del blanc li es ignat.

Ve entre nosaltres hi puja ardi-da dalt Montserrat i aquella negra se torna blanca al veurer bruna la Verge Santa del Cameril.

Riu i feliça li diu la Mare, folla si dóna com una esclava i ja es feliça en mitg dels blancs...

Pobre negrita un goig enlair-re, lo qu'avans era un negre plany. Se sent catòlica, se sent nostrada, balla sardanes, canta el Virolai i diu jactansen amb alegria.

Car nostra Regina bruna de cara, mare dels negres mateix que'ls blancs!....

I diu que la Verge riu d'amagat....

EMILI PASCUAL D'AMIGÓ

Torre-Blanca (Bruch) 1925

Estampes del poble

I

El senyor Ranci

Veritablement, un poble es un Mon; un mon de mones: puig si es veritat que l'home ve del simi, no te res d'estrany que els infel·lics mortals del meu poble, com de tots els demés pobles, fem sovint cada MONADA que val un CREDÓ.

Arxivar aquestes MONADES, recollir les etzegaiades dels pobres MICOS del poble. —jo el primer— deü esser la missió de hom que s'estimi d'observador dels petits-grans afers de la vida del poble. — Oh, la trascendental grisor dels poblets — mons de mones!

* * *

El personatge que ara presentem als nostres volguts llegidors, es un bon home en tota la extenció de la paraula; es un de aquells homes dels qui els remat gris del poble diu, al referir-se: «es un troç de pa»—«es peccat qui li fa mal».

Junt amb el seu bon troç de bonhomia, te magatzemada el bon senyor una bona collita d'afany d'estalvi, febre d'economies, o ranciètat; ajective-ho com vol-gueu; aquest noble afany — avui a qualsevol cosa li apliquem el calificatiu de «noble», — el porta fins a economitzar el perruquer; com sigui qu'el bon senyor s'afaita ell mateix, es fa tallar el cabell tres o quatre vegades l'any.

* * *

El jove dependent de la barberia de la plaça del meu poble, com a totes les places de tots els pobles, també hi ha una barberia — estava escamat amb el bon senyor ranci; tres voltes a l'any de arrancar-li el clatell — el llanut cla-

AMMM